

Arrest

nr. 327 116 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 15 april 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend op 17 april 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse staatsburger te zijn van Pashtun origine. U bent 20 jaar oud en werd geboren in Qalam Guzar gelegen in het Imam Sahib district van de provincie Kunduz waar u verbleef tot uw vlucht uit Afghanistan. U verklaarde dat uw vader omstreeks 6 jaar voor de val begon te werken voor het Afghaanse leger. Omstreeks vijf maanden voor uw vlucht kwam de taliban dit ter weten en ze stuurden uw paternale ooms die samen met jullie in jullie dorp woonden een dreigbrief. Daarin eisten ze dat uw paternale ooms uw vader zouden dwingen om te stoppen met zijn job. Uw vader ging niet in op deze eisen. Omstreeks twintig dagen voor uw vlucht kwamen er enkele talibanleden naar uw woning die u arresteerden en sloegen. Ze deden u een blinddoek aan en u werd ergens naartoe genomen. Daar werd u gedurende drie dagen vastgehouden en geslagen. Uw maternale en paternale ooms samen met de dorpsouderen wisten uw vrijlating te verkrijgen op garantie dat uw vader zich zou aanmelden bij de taliban. Uw jongste paternale oom nam u mee uit het dorp waarop uw vader u vertelde dat u moest vluchten naar Turkije. Ondertussen verhuisden uw gezin ook naar uw maternale oom in Mozai Qira. U verliet het land en reisde naar Turkije. Ongeveer een maand nadien viel de voormalige overheid en uw vader ontvluchtte ook het land naar Iran. Hij vertelde u dat u de situatie moest afwachten aangezien de taliban een algemene amnestie aankondigden, maar toen bleek dat dit valse beloftes waren zei uw vader dat u verder moest doorreizen naar Europa. U reisde naar België waar u aankwam op 10 oktober 2022 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 11 oktober 2022. De taliban zouden nog steeds naar u en uw vader informeren bij uw paternale ooms in uw dorp Qalam Guzar.

Ter staving van uw verzoek diende u de volgende documenten in: uw taskara, de taskara van uw vader, de werkbadge, bankkaart en paspoort van uw vader. Een document betreffende de aanvraag van een overheidswoning van uw vader, een werkcertificaat van uw vader, belastingsdocument van uw vader, het werkcontract van uw vader, foto's van het werk van uw vader, foto's van uw vader in Iran, een garantiebrief voor uw vrijlating opgesteld door uw dorpsouderen en ooms, een dreigbrief van de taliban en foto's van uzelf samen met uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande de tewerkstelling van uw vader.

Zo werd er u gevraagd onder welke kandak uw vader diende waarop u verklaarde dat u louter wist dat hij in het 209e Shaheen korps diende (CGVS p. 19). Gevraagd of u wist wat zijn rang was verklaarde u dat hij 'Faraq Masher' was, maar u feitelijk niet wist wat dit betekende aangezien u het gewoon had gelezen op een van zijn documenten (CGVS p. 20). Er werd verduidelijking gevraagd aan de tolk die verklaarde dat dit een Pashtou term is die gebruikt wordt om 'niet afgestudeerde personen' te benoemen (CGVS p. 20). Voorts werd u gevraagd of u wist onder welk ministerie de job van uw vader viel waarop u verklaarde daar geen informatie over te hebben (CGVS p. 19). Verder werd u gevraagd of er personen onder hem diende, maar daarop wist u geen antwoord te bieden (CGVS p. 20). Ook op de vraag wie zijn overste was bleef u het antwoord schuldig (CGVS p. 20). Het is bevreemdend te noemen dat uw vader gedurende zes jaar in het Afghaanse leger zou hebben gediend en u dusdanig weinig concrete informatie over zijn job zou weten te bieden aangezien u nog steeds contact zou onderhouden met uw vader in Iran (CGVS p. 5).

Verder werd er gepeild naar enige informatie die u zou hebben over de ervaringen die uw vader had in het leger. Er werd u zo gevraagd naar of hij ooit terechtkwam in vuurgevechten waarop u verklaarde dat het mogelijks was maar hij er nooit over sprak (CGVS p. 21-22). Of uw vader ooit gewond raakte zou volgens u wel het geval zijn geweest, maar u hoorde dit enkel op een vage wijze via uw moeder toen u op een dag terugkeerde van de bazaar, maar uw vader opnieuw hierover nooit iets vertelde (CGVS p. 22). Er werd u verschillende keren gevraagd of u nooit iets vroeg aan uw vader over zijn job waarop u verklaarde dat u het

wel vroeg aan uw vader maar hij het u niet wou vertellen aangezien u niet gestudeerd had en u het toch niet zou begrijpen (CGVS p. 13, 15, 20, 22). Het is echter bevreemdend te noemen dat u nog steeds contact heeft met uw vader in Iran en uw familie in Afghanistan en dat -ondanks dat zij u verschillende documenten opstuurden- ze u niets verder zouden vertellen over zijn job omdat u ongeschoold zou zijn (CGVS p. 5, 8, 17). Dit zet uw geloofwaardigheid onder ernstige druk. U wist wel verschillende documenten neer te leggen aangaande de tewerkstelling van uw vader, maar het CGVS wijst erop dat dit louter kopieën zijn en bijgevolg ook zeer makkelijk te vervalsen zijn (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)). Voorts merkt het CGVS op dat u een kopie van uw vaders paspoort neerlegde waarin vermeld staat dat hij 'Self Employed' zou zijn en dit paspoort in 2018 zou zijn aangevraagd. Er werd u gevraagd hoelang voor uw vlucht uw vader dit paspoort liet maken waarop u verklaarde dat dit 8 jaar geleden werd gemaakt omdat hij naar Pakistan moest voor nierproblemen (CGVS p. 14). Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet strookten met de informatie op het paspoort verklaarde u dat u niets kende van datums (CGVS p. 14). Het CGVS erkent dat in de Afghaanse context er minder belang wordt gehecht aan het concept van tijd en datering, maar desondanks kan dit zulke grote verschillen in tijd niet verklaren. Verder wist u te verklaren dat uw vader omstreeks zes jaar voor de val begon met zijn job in het leger waardoor u om uitleg werd gevraagd waarom zijn paspoort niet vermeldde dat hij werkte voor de overheid (CGVS p. 6, 14, 19). Daarop verklaarde dat u het niet wist maar het mogelijks was om zijn job geheim te houden (CGVS p. 14). Het is daarentegen wel opmerkelijk te noemen dat indien uw vader werkte voor het leger zijn paspoort geen enkele vermelding maakt van het feit dat hij zou werken voor de overheid.

Al deze redenen samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan de tewerkstelling van uw vader als militair

Verder stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw ontvoering.

U verklaarde zo dat u vijftien of twintig dagen voor uw vlucht werd gearresteerd en vastgehouden door de taliban (CGVS p. 16, 17). U verklaarde dat u gedurende drie of vier dagen werd vastgehouden vooraleer uw maternale en paternale ooms samen met uw dorpsouderen uw vrijlating wisten te garanderen (CGVS p. 16, 17-18, 24). In ruil voor uw vrijlating zou uw vader zich moeten aangeven in drie dagen tijd (CGVS p. 16, 17-18). Op de DVZ verklaarde u echter dat u gearresteerd werd door de taliban en ze u voor enkele uren vasthielden en sloegen (DVZ Nr. 3.1). Zulke enorme verschillen in tijdsspanne brengen uw geloofwaardigheid verder in diskrediet.

Voorts stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande uw ontvoering en de nasleep van uw vervolging.

U verklaarde zo dat uw maternale en paternale ooms instonden voor uw vrijlating in ruil dat uw vader zich zou aanmelden binnen drie dagen. U verklaarde echter dat uw vader meteen na uw eigen vlucht ook het land verliet en bijgevolg zich nooit aan de taliban was gaan aanmelden (CGVS p. 18). U verklaarde bovendien dat uw paternale ooms nog steeds in uw dorp verblijven (CGVS p. 6, 19). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat ze zich garant zouden stellen voor uw vrijlating, ze duidelijk niet hun woord hielden en blijkbaar zonder enige concrete problemen in uw dorp kunnen verblijven ondanks dat de taliban hen nog steeds contacteren (CGVS p. 17-18, 19). Het ligt in de lijn van de verwachting dat indien uw ooms garant stonden voor uw vrijlating en ze zich duidelijk niet aan hun woord hielden ze wel bestraft zouden worden door de taliban. Het feit dat ze klaarblijkelijk zonder concrete problemen in uw dorp weten te verblijven brengt uw geloofwaardigheid verder ten val.

Al deze redenen samengenomen kan het CGVS ook geen geloof hechten aan uw ontvoering en vervolging door de taliban.

De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De taskara van uzelf en uw vader zijn louter kopieën en weten niet noodzakelijkerwijs uw of uw vaders identiteit aan te tonen aangezien zulke documenten makkelijk te vervalsen zijn. De foto's van uzelf en uw vader tonen ook niet noodzakelijkerwijs uw familiale band aan en doen sterke vermoedens opkomen dat deze bewerkt zijn. De werkbadge, bankkaart, werkcertificaten, aanvraag voor een overheidshuis, belastingdocumenten en het werkcontract zijn louter kopieën en weten geen familiaal verband aan te tonen tussen u en de desbetreffende persoon. Het feit dat u voorts weinig concrete informatie wist te geven over enige van deze documenten doet verder vermoeden dat u geen familiaal verband zou hebben met de desbetreffende persoon (CGVS p. 12-17). De foto van het werk van uw vader kan makkelijk in scene te zetten zijn en geeft geen duidelijk beeld dat uw vader daadwerkelijk militair was. De foto's van uw vader in Iran weten noch te bewijzen dat dit daadwerkelijk uw vader zou zijn, noch dat hij zich in Iran bevindt. De garantiebrieven en dreigbrieven zijn ook kopieën en makkelijk te vervalsen en weten bijgevolg uw weinig geloofwaardig relaas te ondersteunen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of

war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_

Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_

afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het

openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de “EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024”, alsook de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 “en de “EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Desalniettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3. Beoordeling

Verzoeker ontwikkelt geen uitdrukkelijk middel in het verzoekschrift. Uit zijn betoog blijkt dat hij de motieven die figureren in de bestreden beslissing voor wat betreft de weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus op inhoudelijk vlak bekritiseert. Er kan bijgevolg worden afgeleid dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Dit wordt onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zijn vader werkzaam was voor het Afghaanse nationale leger (ANA).

Verzoekers vader begon ongeveer zes jaar voor de machtsovername door de taliban te werken als soldaat voor het ANA. Ongeveer vijf maanden voor verzoekers vlucht uit Afghanistan kwamen de taliban dit te weten. Ze stuurden verzoekers paternale ooms die samen met verzoeker in zijn dorp woonden een dreigbrief waarin ze eisten dat verzoekers ooms zijn vader zouden dwingen om te stoppen met zijn job. Verzoekers vader ging niet in op deze eisen. Ongeveer twintig dagen voor zijn vlucht werd verzoeker bij zijn woning gearresteerd en geslagen door de taliban. Ze namen verzoeker geblinddoekt mee. Hij werd drie dagen lang vastgehouden en gefolterd. Verzoekers maternale en paternale ooms konden samen met de dorpsouderen bewerkstelligen dat de taliban verzoeker vrijlieten onder garantie dat zijn vader zich bij hen zou melden. Na zijn vrijlating ontvluchtte verzoeker Afghanistan ongeveer een maand voor de machtsovername door de taliban. Op dat moment vluchtte ook zijn vader vanuit Afghanistan naar Iran, waar hij momenteel verblijft. Verzoeker verklaart dat de taliban nog steeds naar hem en zijn vader informeren bij zijn paternale ooms in zijn dorp Qalam Guzar.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) is in hoofddorde van oordeel dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en legt op omstandige wijze uit hoe het tot deze conclusie komt. De Raad kan zich hierbij aansluiten aangezien de gedane vaststellingen de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert, en steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 januari 2023 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 18 oktober 2023.

De structuur van bestreden beslissing ziet er uit als volgt:

A. Het CG hecht geen geloof aan de tewerkstelling van verzoekers vader als militair.

a) Verzoeker kan weinig concrete informatie geven over het werk van zijn vader:

- hij weet niet onder welke kandak zijn vader diende;
- voor wat betreft diens rang verklaarde verzoeker dat dit 'Faraq Masher' was, maar dat hij feitelijk niet wist wat dit betekende aangezien hij het gewoon had gelezen op een van zijn documenten; er werd verduidelijking gevraagd aan de tolk die verklaarde dat dit een Pashtou term is die gebruikt wordt om 'niet afgestudeerde personen' te benoemen;
- hij weet niet onder welk ministerie de job van zijn vader viel;
- hij weet niet of er personen onder hem dienden;
- hij weet niet wie zijn overste was;
- op de vraag of hij in vuurgevechten betrokken was geraakt, stelt verzoeker dat dit mogelijk was maar dat zijn vader er nooit over sprak;
- op de vraag of zijn vader ooit gewond raakte, antwoordde verzoeker dat dit het geval zou zijn geweest maar dat hij dit enkel op vage wijze via zijn moeder hoorde toen hij terugkeerde van de bazaar maar dat zijn vader hier nooit iets over vertelde;
- het is bevreemdend dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn vader in Iran en met familie in Afghanistan en dat hoewel zij verschillende documenten opstuurden, ze verzoeker verder niets zouden vertellen over zijn vaders vroegere job omdat hij ongeschoold zou zijn.

b) Verzoeker legt een kopie van zijn vaders paspoort voor dat in 2018 zou zijn aangevraagd, waarop 'Self Employed' staat. Er werd aan verzoeker gevraagd hoelang voor zijn vlucht zijn vader dit paspoort liet maken waarop hij verklaarde dat dit 8 jaar geleden werd gemaakt omdat hij naar Pakistan moest voor nierproblemen. Geconfronteerd met het feit dat zijn verklaringen niet strookten met de informatie op het paspoort verklaarde verzoeker dat hij niets kende van data. Het CG erkent dat in de Afghaanse context er minder belang wordt gehecht aan het concept van tijd en datering, maar desondanks kan dit zulke grote verschillen in tijd niet verklaren. Verder verklaarde verzoeker dat zijn vader zes jaar voor de val begon met zijn job in het leger waardoor hem om uitleg werd gevraagd waarom diens paspoort niet vermeldde dat hij werkte voor de overheid. Daarop verklaarde verzoeker dat hij het niet wist maar dat het mogelijk was om zijn job geheim te houden. Het is wel opmerkelijk dat indien zijn vader werkte voor het leger, zijn paspoort geen enkele vermelding maakt van het feit dat hij zou werken voor de overheid.

B. Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over zijn ontvoering door de taliban

Bij het CG verklaarde verzoeker dat hij gedurende drie of vier dagen werd vastgehouden door de taliban, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij voor enkele uren werd vastgehouden.

C. Verzoeker legde onaannemelijke verklaringen af aangaande zijn ontvoering en de nasleep van zijn vervolging

Het ligt in de lijn van de verwachting dat indien zijn ooms garant stonden voor verzoekers vrijlating in ruil voor de aanmelding van verzoekers vader bij de taliban binnen de drie dagen, en ze zich duidelijk niet aan hun woord hielden – verzoekers vader verliet immers het land –, ze wel bestraft zouden worden door de taliban. Het feit dat ze klaarblijkelijk zonder concrete problemen in verzoekers dorp weten te verblijven brengt verzoekers geloofwaardigheid verder ten val.

D. Documenten

Het CG is van oordeel dat de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn relaas niet van die aard zijn dat ze de gedane appreciatie van het asielrelaas in positieve zin kunnen doen ombuigen en legt uit waarom het tot deze conclusie komt

Verzoeker brengt tegen motief A, a) het volgende in:

“De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat verzoeker te weinig kennis heeft van de legerdienst van zijn vader. Verzoeker weet bv de rang niet van zijn vader, noch of hij mensen commandeerde.

Vooreerst was verzoeker nog maar een kind bij aanvang van de dienst van zijn vader, was zijn vader vaak weg en bovendien vertelde zijn vader bewust weinig over zijn werk, om zijn familie te beschermen; hoe meer ze wisten, hoe gevaarlijker het voor hen was. Het is dan ook eenvoudig te begrijpen waarom verzoeker niet erg in detail kan vertellen wat zijn vader meemaakte; hij weet dat hij een gewone soldaat was, en het is niet vreemd dat verzoeker verder weinig weet.”

Verzoekers vader werkte volgens verklaringen van verzoeker gedurende 6 jaren, van 2015 tot 2021 bij het leger. Verzoeker was, toen zijn vader in 2015 zijn job bij het leger aanvatte, rekening houdend met de uitgevoerde leeftijdstest, ongeveer 12 jaar. Zijn vader werkte 6 jaar bij het leger en dus was verzoeker ongeveer 18 jaar oud toen zijn vader stopte als soldaat. Verzoeker kan zich bijgevolg niet verschuilen achter zijn jonge leeftijd in 2015 om voor te houden dat hij weinig wist te vertellen over de legerdienst van zijn vader, daar waar deze tot 2021 als soldaat werkte. De Raad kan verzoeker niet volgen in zijn betoog dat het volstaat dat hij wist dat zijn vader soldaat was. Dit gegeven kan bezwaarlijk volstaan om verzoeker internationale bescherming te verlenen. Verzoekers simpele aposteriori uitleg dat zijn vader vaak weg was en bewust weinig vertelde over zijn werk om zijn familie te beschermen volstaat niet om het gebrek aan kennis over het soldatenleven van zijn vader te vergoelijken.

Verzoeker brengt tegen motief A, b) het volgende in:

“Ook het gegeven dat het paspoort van zijn vader niet vermeldde dat zijn vader militair was, is logisch; hij had het paspoort immers laten maken met het oog op een trip naar Pakistan, om zich daar voor een nieraandoening te laten behandelen. Het is geweten dat Pakistan erg terughoudend was/is om militairen toe te laten tot zijn grondgebied; het is louter om poespas te vermijden dat verzoekers vader niet op zijn paspoort liet acteren dat hij militair was.

Het is genoegzaam bekend dat Pakistan erg restrictief is en was bij het doorlaten van mensen uit Afghanistan, en het is dan ook makkelijk te begrijpen dat de vader van verzoeker, louter om moeilijkheden te vermijden en lastige vragen niet gesteld te krijgen, op zijn paspoort liet noteren dat hij “self employed” was. Deze eenvoudige uitleg is alleszins voldoende om het bezwaar van de Commissaris- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te counteren.”

Verzoeker heeft verklaard dat zijn vader in 2018 een paspoort aanvraag om zich in Pakistan te laten behandelen voor nierproblemen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is het niet algemeen geweten dat Pakistan erg terughoudend was/is om militairen toe te laten tot zijn grondgebied, wat volgens verzoeker verklaart waarom zijn vader “selfemployed” liet noteren in zijn paspoort onder het kopje “occupation” (beroep) in plaats van ‘militair’. Evenmin is het genoegzaam bekend dat Pakistan in 2018 al erg restrictief was bij het doorlaten van mensen uit Afghanistan. Verzoekers uitleg inzake het paspoort van zijn vader is niet meer dan een aposteriori uitleg die elke feitelijke grondslag mist. Bovendien verstrekt verzoeker geen uitleg voor de grote discrepantie in tijd tussen de uitgiftedatum van het paspoort van zijn vader (2018) en zijn verklaringen hierover (2013).

Verzoeker brengt tegen motief B het volgende in:

“Verder klopt het niet dat verzoeker ooit verklaarde dat hij slechts een paar uren werd vastgehouden; de tolk heeft hem verkeerd begrepen en zelf geïnterpreteerd dat verzoeker maar een paar uur werd vastgehouden. Alleszins zijn dit geen tegenspraken die een negatieve beslissing verantwoorden.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“U verklaarde zo dat u vijftien of twintig dagen voor uw vlucht werd gearresteerd en vastgehouden door de taliban (CGVS p. 16, 17). U verklaarde dat u gedurende drie of vier dagen werd vastgehouden vooraleer uw maternale en paternale ooms samen met uw dorpsouderen uw vrijlating wisten te garanderen (CGVS p. 16, 17-18, 24).”* Dit vindt steun in het gehoorverslag van het CG dat zich bevindt in het rechtsplegingsdossier. De vragenlijst die verzoeker invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 januari 2023 bevindt zich ook in het rechtsplegingsdossier. Onder het kopje: *“3. De vrees of het risico bij terugkeer”* luidt de eerste vraag als volgt: *“Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (...)? Welke periode?”* Verzoeker beantwoordde deze vraag als volgt: *“Ik ben 1 keer gearresteerd geweest door de Taliban voor enkele uren en ze hebben me geslagen. Ze hebben me vrijgelaten na garantie van mijn oom aan vaderszijde.”* Onderaan de vragenlijst kan worden gelezen dat het verslag werd voorgelezen in het Pashtou, vervolgens figureert de handtekening van de tolk en die van verzoeker op de betrokken lijst. Bij het CG stelde de interviewer de volgende vraag bij de aanhef van het onderhoud met verzoeker: *“Toen u in België bent aangekomen en uw verzoek indiende, heeft u al een eerste interview gehad. Hoe verliep het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken?”* Verzoeker antwoordde hierop: *“Het ging heel goed en ik deelde mijn problemen met hen.”* Op de vraag, *“Kon u er alle redenen geven waarom u Afghanistan hebt verlaten?”* antwoorde verzoeker: *“Ja”* (CG, p. 3).

Gelet op het voormelde kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd waar hij stelt dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem verkeerd heeft begrepen en zelf een interpretatie heeft gegeven aan de duur van zijn vasthouding door de taliban. Verzoeker had de kans om dit aan te klagen bij de ondertekening van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de aanhef van het onderhoud bij het CG. Verzoeker heeft zulks nagelaten en dus blijft het bij gratuite beweringen die de bestreden beslissing op dit punt niet aan het wankelen kunnen brengen. Verzoeker kan ook niet dienstig de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de kern van zijn asielrelaas, met name de duur van zijn vasthouding door de taliban omdat zijn vader militair was, gaan minimaliseren.

Verzoeker laat de motieven C en D ongemoeid, waardoor ze overeind blijven.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet het voordeel van de twijfel kan genieten.

De beslissing van het CG om asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen wordt bijgevolg niet aan het wankelen gebracht.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie."*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

"De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verwestering van verzoeker niet wordt aangevoerd en baseert dit op het gegeven dat verzoeker gebruik maakt van een tolk Pasjtoe. Verzoeker kent Nederlands (en Engels) maar het spreekt voor zich dat een dergelijk belangrijk interview, slechts kan slagen, als exact wordt genoteerd wat verzoeker verklaarde én dat verzoeker ook de vragen exact begrijpt. In die context is het eenvoudig om te begrijpen dat verzoeker voor zijn interviews beroep doet op een tolk en het is vilein van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om dit nu tegen verzoeker te gebruiken; het is bovendien niet omdat verzoeker al dan niet de taal kent, dat dit op enigerlei wijze invloed heeft op verzoekers verwestering. Alsof perfect Nederlands kennen een aanwijzing is van al dan niet internalisering van de Westerse cultuur en levenswijze."

Dit betoog mist manifest feitelijke grondslag. De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat het CG het gegeven dat verzoeker bij zijn onderhoud gebruikt maakt van een tolk, aanwendt als element om te besluiten dat hij niet als verwesterd kan worden beschouwd. Verzoekers betoog dat de vraag of hij al dan niet het Nederlands machtig is geen aanwijzing is van een *"al dan niet internalisering van de Westerse cultuur en levenswijze"* is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker voert voorts in het verzoekschrift geen enkel concreet betoog over een westerse levensstijl. Hij heeft ook geen aanvullende nota ingediend om concrete elementen hierover te ontwikkelen. Verzoeker was ook niet aanwezig op de terechtzitting zodat de Raad hem ook niet kon bevragen over dit aspect.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de aanvullende nota van verweerder worden gelezen: "Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs

zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.”

Evenwel vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineensstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Zoals het CG in de aanvullende nota terecht aangeeft, betekent de preciaire sociaal-economische situatie niet *“dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”*.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als gezonde jonge man, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan. Zo heeft hij verklaard dat hij nog contact heeft met zijn jongste maternale oom, het laatste contact dateerde van een week voor het persoonlijk onderhoud bij het CG. Hij spreekt via zijn gsm ook met zijn moeder. Het laatste contact was ook een week voor persoonlijk onderhoud, op hetzelfde moment. Hij verklaarde met hen een keer per week of elke twee weken contact te hebben via whatsapp (CG, gehoorverslag p. 8).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift helemaal niets aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een

burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsvername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. In Afghanistan is er echter heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

Wel benadrukt hij dat hij *"Pasjtoen"* is en afkomstig is uit Kunduz. Dit zijn volgens verzoeker twee risicofactoren die aan de hand van de voor handen zijnde rapporten moeten worden getoetst. Daar het CG dit volgens verzoeker nalaat te doen, bespreekt hij zelf de situatie aan de hand van het door het CG aangehaalde *"EUAA rapport Afghanistan, Targeting of Individuals"* van januari 2023. Verzoeker betoogt meer bepaald als volgt:

"Zo stelt het bovenvermeld rapport : " ... Indiscriminate violence is also taking place in the provinces of Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kabul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan, Takhar. However, this violence does not reach a high level. Moreover, a significant proportion of the civilian fatalities in these provinces is considered to be the result of security incidents of a targeted nature. Therefore, a high level of individual elements is required in order to substantiate subsidiary protection needs under Article 15(c) QD." p 34 Vrij vertaald : "... willekeurig geweld vindt plaats in de provincies Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kabul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan, Takhar. (eigen benadrukking). Het geweld bereikt evenwel geen hoog niveau. Een significant aantal burgerlijke doden is in deze provincies te wijten aan veiligheidsincidenten omwille van specifieke redenen. Daarom moet er een hoog niveau aan individuele elementen vereist zijn, om te kunnen gewagen van subsidiaire bescherming onder artikel 15 c QD", p 34 Dit besluit wordt nog eens herhaald, individueel voor Kunduz, op p. 136 van het rapport. In totaal wordt Kunduz in het rapport 29 keer vermeld in verband met gewelddaden die

plaatsvonden. De specifieke elementen, zo gaat het rapport verder zijn : leeftijd, geaardheid, socio-economische situatie... De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen doet werkelijk geen enkele poging om de concrete situatie van verzoeker af te toetsen aan de mogelijkheid dat hij recht kan hebben op de subsidiaire bescherming. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijft hangen in een stereotype, waarschijnlijk vaak gebruikte, algemene motivering, zonder zich toe te spitsen op de persoonlijke situatie van verzoeker”.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Gelet op de fragiele situatie in Afghanistan, is het van belang om de recentst beschikbare informatie te raadplegen over de veiligheidssituatie in dit land. Zo is er de recentere “Country Guidance: Afghanistan van EUAA van mei 2024” waarnaar het CG verwijst in zijn aanvullende nota. Hierin kan op p. 117 worden gelezen:

*“In the remaining provinces of Afghanistan (including Badghis, Balkh, Bamyān, Daykundi, Farah, Faryab, Ghazni, Ghor, Helmand, Herat, Jawzjan, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, **Kunduz**, Laghman, Logar, Nangarhar, Nimroz, Nuristan, Paktika, Paktiya, Parwan, Samangan, Sar-e Pul, Uruzgan, Wardak, and Zabul) it is assessed that there is currently no real risk for a civilian to be personally affected by indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. This may be because the criteria for an armed conflict within the meaning of this provision are not met, because no indiscriminate violence is taking place, or because the level of indiscriminate violence is so low, that in general there would be no real risk for a civilian to be affected by it.”*

Vertaling: In de overige provincies van Afghanistan (waaronder Badghis, Balkh, Bamyān, Daykundi, Farah, Faryab, Ghazni, Ghor, Helmand, Herat, Jawzjan, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, **Kunduz**, Laghman, Logar, Nangarhar, Nimroz, Nuristan, Paktika, Paktiya, Parwan, Samangan, Sar-e Pul, Uruzgan, Wardak en Zabul) wordt geoordeeld dat er momenteel geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld in de zin van artikel 15, onder c), Kwalificatierichtlijn. Dit kan zijn omdat niet is voldaan aan de criteria voor een gewapend conflict in de zin van deze bepaling, omdat er geen willekeurig geweld plaatsvindt, of omdat het niveau van willekeurig geweld zo laag is dat er in het algemeen geen reëel risico is dat een burger hierdoor wordt getroffen).

In de eveneens in de aanvullende nota aangehaalde “EUAA Afghanistan – Country Focus” van november 2024 kan op p. 61 worden gelezen dat er in Kunduz in de periode 1 oktober 2023–30 September 2024, 6 gevechten (ACLED) waren, 1 ontploffing/geweld op afstand (ACLED), vier gevallen van geweld tegen burgers (ACLED) en dat er 1 burgerlijk slachtoffer (UCDP) te betreuren viel. [ACLED staat voor: “Armed Conflict Location & Event Data Project), Curated Data Files, Afghanistan, data covering the period 1 January 2022–30 September 2024, as of 10 October 2024 en UCDP staat voor “(Uppsala Conflict Data Program), data covering the period 1 October 2022–30 September 2024 provided by courtesy of UCDP in emails, 24 October 2022, 9 October 2023, 3 October 2024”].

De Raad verwijst naar de devolutieve werking van het beroep. Gezien het voormelde is er geen grondslag voor verzoekers verwachting dat rekening moet worden gehouden met de precaire situatie in Kunduz, waarbij er moet worden toegespijst op zijn persoonlijke situatie. De Raad ziet al helemaal niet in waarom verzoekers “Pasjtoen” origine gecombineerd met zijn afkomst uit Kunduz hierbij problematisch is en verzoeker legt het niet verder uit.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden of hierbij kennelijk onredelijk is tewerk gegaan.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andere beoordeling leiden, de aanvullende nota van 17 april 2025 waarin verzoeker stelt dat hij de meest recente informatie over Afghanistan wenst bij te brengen en dat daaruit *"ontegenzeggelijk"* zijn nood aan internationale bescherming blijkt.

Het betreft een samenraapsel van informatie op grond van de volgende bronnen:

- UNAMA Nota juli 2024, *"De facto authorities' moral oversight in Afghanistan: impacts on human rights"*;
- AMNESTY, 10 juli 2024: *"Afghanistan: New UN report stresses urgent need for taliban to roll back on moral policing"*;
- CNN, 10 juli 2024: *"No music, no Western styl haircuts,: UN report details life in Afghanistan under taliban's moral enforcers"*;
- UNAMA, 6 mei 2024, *"Over 23 million Afghans in dire need of humanitarian aid: UNAMA report"*;
- ARIANEWS, 10 juli 2024, *"UNAMA's criticism of Afghanistan 's moral ministry 'unfounded' , says IEA"*;
- DR. Ewelina U OCHAB, 12 augustus 2024, *"Taliban's legacy,: Gender Apartheid, Genocide and gross violations"*;
- R. BUTT, 14 augustus 2024, *"What to know 3 years into the Taliban's rule of Afghanistan"*;
- HUMAN RIGHTS WATCH, 11 augustus 2024, *"Afghanistan: Taliban Tighten Grip 3 years into rule"*;
- Freedom House, *"Afghanistan: freedom in the world 2024 Country Report"*;
- UNOCHA, juni 2024, *"Afghanistan, the cost of inaction"*;
- Reliefweb, juni 2024, *"Afghanistan, the cost of inaction"*;
- UNHCR, 28 mei 2024, *"Returns to Afghanistan"*;
- UNAMA, 25 augustus 2024, *"Statement from Special Representative of the secretary-general and head of UNAMA"*;
- UNOCHA, 9 oktober 2024, *"New morality law further restrict rights in Afghanistan"*;
- OHCHR, 30 augustus 2024, *"New morality law affirms Taliban's regressive agenda, experts call for concerted action"*;
- UNAMA, 11 oktober 2024, *"Statement from special representative of the secretary-general and head of UNAMA on International Day of the Girl Child"*;
- HRW, 9 oktober 2024, *"UN Rights Council Misses Chance ot advance justice for grave abuses in Afghanistan"*;
- OHCHR, 9 september 2024, *"Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert"*;
- AMNESTY, 10 oktober 2024, *"Geneva: UN HRC resolution on Afghansistan fails to deliver an adequate response to the escalating human rights crisis"*;
- AMNESTY, 15 augustus 2024, *"Joint statement by the alliance for human rights in Afghanistan, : need for an urgent rethink of international respons to the human rights crisis in Afghanistan"*;
- RAWA, 7 oktober 2024, *"Global Security review, the coming disaster in Afghanistan"*;
- AMNESTY, 22 oktober 2024, *"No Woman's land"*;
- Juriguide, 13 oktober 2024, *"La cour de justice de l'UE accorde le droit d'asile à toutes les femmes afghanes"*;
- CNDA, 9 juli 2024, *"Droit d'asile: l'ensemble des femmes afghanes susceptibles d'être protégées comme réfugiées"*;
- OHCR, 16 juli 2024, *"Amid escalating carnage, broad impunity and trampling of international law, Türk calls on UN General Assembly to invest in human rights"*;
- OHCHR, 9 september 2024, *"Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert"*;

Er kunnen over de prangende situatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. De situatie moet zeker en vast worden beoordeeld aan de hand van recente rapporten, maar het CG heeft via de aanvullende nota recente informatie aangebracht, die echter niet toelaat een ander standpunt in te nemen voor de erkenning of toekenning van internationale bescherming (cf. supra). Kernvaststelling is dat de meest recente informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dit blijkt ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat verzoeker bijbrengt (zie infra). De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus geen situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en waarbij moet worden nagegaan of hij bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst. Uit de door verzoeker aangehaalde bronnen blijkt vooreerst de systematische discriminatie en vervolging in Afghanistan van vrouwen, meisjes en minderheden zoals de Hazara's. Verzoeker is echter geen vrouw of meisje, noch is hij een Hazara. De door verzoeker aangehaalde bronnen die erop wijzen dat Afghaanse vrouwen en meisjes in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling zijn bijgevolg niet dienstig. Verzoekers betoog dat wat betreft de specifieke situatie van Hazara *"het volledige rapport aantoont dat er wel degelijk sprake is van genocide!"* en dat *"de houding en handelwijze van de Taliban dan ook*

duidelijk meedogenloos is" is evenmin relevant, want het heeft geen betrekking op zijn specifieke situatie, gelet op het feit dat hij niet behoort tot de Hazara-minderheid. Voorts wordt gewag gemaakt van de negatieve impact van het door de de facto-regering opgerichte 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar), dit om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven. Dit ministerie maakt gebruik van verschillende methoden om de opgelegde regels te handhaven waaronder verbale intimidatie, arrestatie, detentie en lijfstraffen. De maatregelen hebben in eerste instantie alweer een onevenredig negatieve impact op vrouwen en meisjes, maar ze creëren weliswaar een klimaat van angst voor iedereen door onvoorspelbare en willekeurige handhaving. Verder wordt er gewag gemaakt van ernstige mensenrechtenschendingen door de taliban. De Raad zal niet ontkennen dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen en waarbij de vrijheid van mening en mediavrijheid aan banden worden gelegd evenals de vrijheid van religie en politieke rechten, maar er is geen sprake van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Dat uit de door verzoeker geciteerde bronnen blijkt dat de taliban de westerse zienswijze op mensenrechten niet accepteren en deze strijdig achten met hun waarden en normen, is duidelijk, maar verzoeker toont door algemeen te stellen dat *"de verwestering dan ook wel degelijk een blijvend probleem is, gecombineerd met het niet ZINA handelen"* niet aan dat hij concreet verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd door de taliban. Zoals onder punt 3.1.2. uiteengezet haalt verzoeker hiertoe geen concreet relevant element aan. Verzoeker wijst verder nog specifiek naar een verslag van UNHCR over de penibele situatie van terugkeerders uit Pakistan (bron nr. 12), waarvan de helft vrouwen betreft en besluit dat dit verslag aantoont dat *"de nota van de CGVS in dit verband (Migratiestromingen) niet pertinent is bij de beoordeling van de mogelijkheden tot terugkeer"*. Echter legt verzoeker niet concreet uit waarom dit het geval is. Zo is het de Raad niet duidelijk waarom verzoeker moet worden beschouwd als een terugkeerder vanuit Pakistan. Dit alles kan bijgevolg geen afbreuk doen aan het gestelde in punt 3.1.2. Voor wat betreft de prangende humanitaire situatie waarop een aantal door verzoeker weergegeven citaten wijst, blijkt uit de aangehaalde bronnen dat meer dan de helft van de Afghaanse bevolking kampt met voedselonzekerheid en dat dit is te wijten aan verschillende factoren. Echter blijkt hieruit niet dat anders moet worden geoordeeld dan onder punt 3.2.3. Verzoeker brengt niet concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precaire socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geïsoleerd of behoort tot een groep van geïsoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Tot slot neemt de Raad akte van het feit dat diverse internationale organisaties de noodzaak van een krachtig internationaal antwoord op de talibanpraktijken benadrukken, het ontbreken van een onafhankelijk onderzoeks-mechanisme in dit verband laken en wijzen op een toekomstig veiligheidsprobleem, maar dit houdt niet in dat verzoeker hierdoor de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermings-status moet worden toegekend. Hetzelfde geldt voor rapporten die gewag maken van een aanzienlijke diplomatieke invloed van de taliban in de regio en van contacten met grootmachten zoals China en Rusland, ondanks het ontbreken van internationale erkenning.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA